

Grundlag. Vi sees altsaa med det første igen, mine Herrer!“

* *

Ude paa „Skovbakken“ gik Jakobe denne Formiddag omkring i en lidt trykket Stemning. Den Forventning, hvormed hun de foregaaende Dage og Nætter havde talt Timerne til Pers Komme, havde været altfor stærkt spændt til, at den ikke skulde følges af en Afslappelse. Hun følte sig en lille Smule skuffet af ham, . . . ja endogsaa mere, end hun rigtig vilde tilstaa for sig selv.

Hun kunde nu heller ikke komme bort fra, at han havde forandret sig. Det meget beherskede, næsten tilknappede, der var kommen over hans Væsen, og som Forældrene havde været saa glade for, tilfredsstillede slet ikke hende, — det mindede hende paa en lidt foruroligende Maade om Tonen i hans sidste Breve fra Italien. Dersom det blot var en Facon, han havde lagt sig til, en tillavet Verdensmandschik, skulde hun snart faa vænnet ham af med den, — den klædte ham i hendes Øjne ikke. Hun elskede ham som den uvorne Bjørn, han var, dengang hun lærte ham at kende, og som han endnu havde været, da de for to Maaneder siden tog Afsked i Laugensskoven. Hun var vant til at sidde med Hjertet i Halsen, saasnart de var sammen med andre, af Angst for, at han paa en eller anden Maade skulde støde an og udfordre Forargelsen, — og hun ønskede sig slet ikke befriet for dette lille Martyrium. Det var næsten, som om hun frygtede for at komme til at elske ham mindre, naar han ikke længer var Genstand for Miskendelse.

Bedst som hun gik med disse Tanker, kom